

Sygn. akt II K 463/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska - Świstak

Protokolant: sekr. sąd. Marta Owczarek

w obecności Prokuratora: Katarzyny Majda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 listopada 2017 r.

sprawy **D. Ł.**

syna M. i A. z d. S.

ur. (...) w P.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w P. (...) z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie o sygn. akt **II K 472/16** za czyn z art. 207 §1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w P. (...) z dnia 18 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt II Ko 1625/17 – niewykonaną w całości wprowadzoną do wykonania 18 sierpnia 2017 r. z przewidywanym okresem zakończenia 14 lutego 2018 r.;

II. Sądu Rejonowego w P. (...) z dnia 14 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt **II K 871/16** za czyn z art. 216 § 1 kk i inne na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, zarządzoną do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w P. (...) z dnia 18 sierpnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt II Ko 1624/17 – niewykonaną w całości, z przewidywanym okresem jej odbycia od 14 lutego 2018 r. do 14 lutego 2019 r.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

1. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85§ 1, 2 i 3 kk, art. 86 § 1 i 4 kk łączy jednostkową i łączną karę pozbawienia orzeczone wyrokami opisanymi w pkt I i II i wymierza skazanemu D. Ł. karę łączną 1 (jeden) rok i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej w pkt 1 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres odbycia kary w sprawie II K 472/16 od 18 sierpnia 2017 r. do 10 listopada 2017 r.
3. zwalnia skazanego od kosztów postępowania związanych z wydaniem wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 kk – sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak wskazanych w tym przepisie limitów przewidzianych

dla każdego rodzaju kary. Oznacza to, że granice możliwej do wymierzenia skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności lokowały się w przedziale od 1 roku (najwyższa z kar wymierzonych – kara łączna w sprawie II K 871/16) do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar orzeczonych w obu wyrokach jednostkowych). Decydując o doborze techniki łączenia kar, należało mieć na uwadze brzmienie art. 85a kk formułującego zasadę uwzględnienia przede wszystkim celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu, osiągnięcie tych celów zapewni połączenie kar na zasadzie asperacji ze skutkiem w postaci wymierzenia kary łącznej na poziomie 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

D. Ł. z pewnością nie zasłużył na premię w postaci sprowadzenia kary łącznej do najwyższej z wymierzonych kar. Trudno przeoczyć, że powrócił na drogę przestępstwa w sposób cechujący sprawcę uporczywego i niezdolnego do wyciągania konstruktywnych wniosków z własnych doświadczeń życiowych. Pomimo toczącego się postępowania karnego o czyn z art. 207 § 1 kk (pierwsza rozprawa odbyła się 13 września 2016 r.) wielokrotnie w dniach 15 września, 2 i 3 października 2016 r. zaatakował tę samą pokrzywdzoną szarpiąc ją i lżąc, grożąc spowodowaniem uszkodzenia ciała, niszcząc należące do niej mienie. Okoliczność, że pokrzywdzoną w/w czynami była matka oskarżonego zmusza do wniosku, że mimo młodego wieku D. Ł. jest sprawcą zdemoralizowanym, nieskorym do podporządkowania się regułom życia rodzinnego, a przede wszystkim odpornym na środki oddziaływania, które nie wiążą się z konkretną dolegliwością. Przesłanki, jakie legły u podstaw zarządzenia wykonania kary w sprawie o sygn. II K 871/16 także nie napawają optymizmem. Jak wynika z treści postanowienia tut. SR z dnia 18 sierpnia 2017 r. - D. Ł. w bieżącym okresie próby co najmniej dwukrotnie stosował przemoc wobec osób najbliższych wspólnie z nim zamieszkujących – m.in. wobec swojego dziadka, ale także wobec brata. Incydenty miały miejsce w czerwcu i w lipcu 2017 r. to tym bardziej utwierdza w przekonaniu, że skazany wykazuje tendencje do pogłębiającego się poczucia bezkarności i nie potrafi wykorzystać darowanej mu szansy na resocjalizację na wolności.

Wprawdzie niesłuszne byłoby również wymierzenie kary opartej na zasadzie kumulacji z uwagi na ścisły podmiotowy i przedmiotowy związek poszczególnych czynów, jednak z całą pewnością wyrok łączny nie zapewniłby realizacji celów wskazanych w art. 85a kk, gdyby zastosowana technika łączenia kar maksymalnie redukowałą dolegliwość wynikającą z popełnionych przestępstw. Nie jest dostatecznie pozytywnym czynnikiem prognostycznym fakt, że matka skazanego zabiegała o wyrozumiałość względem niego kierując do sądu stosowne pismo. Jego treść wciąż pozostaje wyłącznie w sferze życzeń pokrzywdzonej i póki co, opiera się na jej subiektywnym przeświadczeniu, że syn zrozumiał popełnione błędy i z pewnością chciałby je naprawić. Sam skazany nie widział potrzeby wystąpienia z podobnymi deklaracjami. Jak zaś wynika z treści powołanego wyżej postanowienia z dnia 18 sierpnia 2017 r. analogiczne zapewnienia A. S. składała także w w/w postępowaniu przyczyniając się do orzeczenia wobec syna kolejnej kary na zasadach probacji. Jej zapewnienia były jednak bezprzedmiotowe, a karę zarządzono do wykonania w warunkach art. 75 § 1 a kk.

W przeciwieństwie, do matki D. Ł., Sąd nie podziela zatem entuzjazmu co do wyników dotychczasowej resocjalizacji. Okres jaki upłynął od wprowadzenia pierwszej z orzeczonych kar do wykonania (tj. od 18 sierpnia 2017 r.) wciąż nie stanowi ani adekwatnej odpłaty za wyrządzone przez niego zło, ani nie gwarantuje trwałych efektów pracy nad zmianą dotychczasowego stylu życia. Dokumentowana wyrokami jednostkowymi skłonność skazanego do podporządkowywania sobie otoczenia i posługiwania się przemocą, jako instrumentem rozwiązywania konfliktów rodzinnych, wymaga odpowiednio długiej izolacji, zwłaszcza, że jego zachowanie w zakładzie karnym trudno uznać za wyróżniające się. Przeciwnie, D. Ł. cieszy się tam przeciętną opinią, nie jest zainteresowany podniesieniem poziomu wykształcenia, a co gorsza – na temat własnych przestępstw i dotychczasowego trybu życia wypowiada się bezkrytycznie. Nie można zatem żywić nadziei, że cele kary łącznej określone w art. 85a kk zostaną osiągnięte poprzez skonstruowanie jej na zasadzie pełnej absorpcji, zarezerwowanej dla sytuacji wyjątkowych i sprawców o szczególnie dobrych rokowaniach. Wprost przeciwnie, temperament skazanego należy zawczasu poskromić uzmysławiając mu, że wyrozumiałość wymiaru sprawiedliwości ma swoje granice i nie zależą one od życzenia przychylniej mu pokrzywdzonej.

Stosowanie do treści 577 kpk w zw. z art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres odbycia kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. II K 472/16 od dnia 18 sierpnia 2017 r. do dnia 10 listopada 2017 r.

Zważywszy, że skazany nie dysponuje obecnie źródłem dochodów (w ZK pracuje nieodpłatnie) i ma przed sobą perspektywę odbycia kary izolacyjnej, koszty postępowania należało przejąć na rachunek Skarb